

— Но говори за Бога! да не е болна годеницата ми?

— Господине мой, рече Кокко смугенъ, не смѣя наистина...

— Що е, Боже мой! запыта го живостно момъкътъ.

*Амвализтъ* си наведе главата и не отговори; а Естеванъ отчаянъ са затече къмъ Сапа и като ѝ стисна ръцѣтъ:

— Кажу ми ты, Сапа, що стана Долора? жива ли е или умрѣла?

— Можешъ да говоришъ рече ѝ Кокко той е годеникътъ ѝ.

— Господине мой, рече момата растреперана, нескръбѣте...

— Но що има? рече Естеванъ мъчително.

— Господине мой... годеницата ви... са намѣрва...

— Свърши за име Божіе! дѣ са намѣрва?

— Въ палатытъ на пиквизиціята, рече Сапа низко и растреперана.

— О! извика Естеванъ като си удари челото. Единъ доминиканецъ...

— Господине, пое Кокко, донъ Жозе е невиненъ въ тѣзи работа.

— Видѣ ли ты прочее годеницата ми? ты ходишъ често въ тъмницытъ.

— Не, отговори Кокко низко, но донъ Жозе често и посѣщава, и съмъ увѣренъ че търси средство да я отърве.

Горчява усмѣхка полуотвори устата на Естевана. Ужасно подозрѣніе са вмъкна въ ума му. Той познаваше *дълбоката нравственностъ* на калугерытъ и въ тѣзи минути едно извѣстіе за смъртъта на Долора было бы за него помалко жалостно отъ колкото сграхътъ който ости. Смазанъ отъ въдненіето той сѣднѣ и като тури лактытъ си на трапезата подпрѣ си главата на двѣтъ си ръцѣ. Но ненадѣйно са чухъ два високи гласа, той си издигна очытъ и